

gjøre kortere, end jeg gjorde; men jeg erkjender fuldt villig, at jeg har været nødt til at gaa meget langt udenfor Sagen. Men nu tillader jeg mig at komme med Noget, som det ikke skal kunne siges om, at det ligger udenfor denne. Det var et meget sørgeligt Standpunkt at komme ind paa med Hensyn til vore Behandlinger, at vi efterat have faaet den nye Hærlov skulde opgive alle de Bestræbelser, vi før havde gjort for at faae Beparelsler indførte paa Hærens Udgifter. Det var da en mærkværdig Følge af, at vi have faaet en ny Hærlov, at vi nu skulle sige: Nu kan der kun være Tale om yderligere Udgifter, nu maa vi aldrig tale mere om Indskrænkninger. Jeg haaber, at den høitærede Formand vil indrømme mig, at den Del af Sagen har man Lov til at tale om ved denne Leilighed. Det ærede Medlem for Solbæk Amts 3die Valgkreds (Lauher) kommer nu og siger: Kunde vi blot slippe før et Par af de Kanoner! Og naar man nu paa denne Tid veed, at vi, uagtet vi for omtrent 3 Aar siden kjøbte disse Kanoner, ikke have faaet dem allefammen endnu, men vi derimod vide, at der er Folk, der have faaet Kanoner, der kunne skyde meget længere, saa synes jeg, hvis der nu i disse krigslystne Tider var en ivrig Brug for Kanoner, at det fra mit Standpunkt var en ganske fornuftig Betragtning at sige: Er der Nogen, der har Lust til at kjøbe disse Kanoner, vi give gjerne en lille Smule for at komme bort fra Handelen. Derfor er jeg meget enig med det ærede Medlem for Solbæk Amts 3die Valgkreds og finder, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har gjort ham storlig Uret ved at bringe Spørgsmaalet om det kjøbte Vand, dette Millionvand, ind derunder; thi det kunde godt være, at Staten, naar den opgav dette, kunde gjøre en god Forretning med dette Vand, naar det blev udtørret, saa at man da havde Midler til at gjøre andre Ting paa Forsvarsvæsenets Omraade. Naar nu det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (M. P. Jensen) sagde os i sit Foredrag, at han ikke kunde se rettere, end at der vilde komme Krig i Europa i den nærmeste Tid, ja, saa siger jeg, at saa ere vi virkelig henviste ubeløstende til det høie Ministeriums politiske Dygtighed til at holde os udenfor; thi han sagde, at vi nu i denne Stund vare ligesaa forsvarsløse, som vi vare før. Nu tror jeg vel nok, at Regjeringen, saavidt den kan, vil holde os udenfor alle fjendtlige Sammenstød. Det tror jeg forøvrigt heller ikke, at der hører saameget til for en dansk Regjering, der er dygtig og klog, netop paa Grund af Danmarks aldeles særegne Veliggenhed ved alfar Bei, hvor man ikke gjerne tillader den ene Magt at have Ret til at opstille Bomme. Den danske Krigshistorie er jo meget rig paa Bidnesbyrd om, at man ikke har villet tillade en enkelt Magt at herske over en meget befærdet Vandet. Jeg kan derfor meget vel stemme med det Flertal, der har søgt ved sine

Forslag at vinde en hel Del Beparelsler. Det kunde gjerne være, at den høitærede Krigsminister havde Ret i, at der var enkelte af de Ting, der her foreslaas negtede, som vare en ligefrem Følge af den vedtagne Hærlov. Men jeg vil sige, at kan der opsættes Noget, saa tror jeg, det er det Retteste, at man benytter denne Leilighed til at opsætte det, thi det videre politiske Syn paa Sagerne vilde mulig endog saa føre til, at man kunde indskrænke Forbaret endel. Jeg har endog saa hørt — jeg veed ikke, om det er rigtigt — at man kan gaa ned til en kortere Tjenestetid end den, der er nu (Afskydelse). Ja, det er sandt nok, der er Noget, der taler for det, naar man saa vil gaa med til (Berg: At give flere Officerer!) — ja, det er rigtigt. Men det er det Samme; naar de mene at kunne uddanne Soldaterne paa kortere Tid og spare endel Penge, maatte vi være meget taabelige, om vi ikke gik ind paa det. Hvorfor skulde i det Hele vort Mandstab ligge længere i Tjenesten end høist nødvendigt. Det veed jeg virkelig ikke. Naar de sige, at de kunne uddanne dem i kortere Tid, saa siger jeg, at det tage vi imod og ogsaa imod den Beparelse, som kommer ud deraf. Jeg kan altsaa stemme for de Nebstættelser, der i stort Antal findes paa Uendningsforlagslisten, Tillæg B. Sp. 777—78, men skulde der være en enkelt Bevilling mellem disse, som var praktisk i andre Retninger, er det en anden Sag; thi jeg har ganske vist set undertiden, at Finantsudvalget har stillet nogle Forslag, som forekom mig at være af den Bestaffenhed, at jeg som en praktisk Mand, der sørger for at holde mine Sager i god Orden, fandt, at de Ting ikke passende kunde udsættes. Jeg veed jo, at en Reparation f. Ex. bliver dyrere, jo længere man udsætter den, det er en given Ting. Men man veed jo godt, at Udvalget har et saa stort Arbejde, at det ikke kan se alle Forslagene lige nøie igjennem, og saaledes var der ogsaa enkelte Forslag sidste Aar, som vare af den Bestaffenhed. — Midten af det Foredrag, jeg har holdt, var imidlertid for mig det Vigtigste. Jeg vil nemlig have, at det skal staa klart, hvad Forskjel der er paa den ene og paa den anden Sides Opfattelse af Hærloven. Det gjælder om, at Spørgsmaalet om Udgiften i den ene eller i den anden Retning bør staa eller ikke bør staa, ikke maa komme altsfor meget i Betragtning ligeoverfor den væsentlige Forskjel, der er mellem de to Love, den vedtagne og den af den høitærede Krigsminister foreslaaede. Naaden, det er en anden Sag, den har jeg udtalt mig om. Jeg vil haabe, at vi altid maa have et Ministerium, som, naar Flertallet af Repræsentationen i en saadan Sag gjør en anden Mening gjældende end det, enten søger at lempe sig efter Repræsentationen, forsaavidt det kan, eller ogsaa finder, at det var et altsfor vigtigt Spørgsmaal til, at man videre vilde have Ledelsen. Jeg tror rigtignok, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valg-